

Nr 267

Av herr **Johansson** i Trollhättan **m.fl.**, om *översyn av arvs- och gåvobeskattningen.*

En utjämningspolitik måste givetvis använda sig av flera instrument för att nå sitt mål. Vid förra årets riksdag behandlades en motion om låglöne-grupperna. Den föranledde en skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om en kartläggning av låginkomstgrupperna. En sådan utredning har nu tillsatts. Meningen är givetvis att om möjligt få till stånd en utjämning i lönehänseende. Vid avtalsförhandlingarna har denna fråga länge stått i förgrunden.

En annan sida av utjämningspolitiken gäller förmögenhetsinnehavet. Detta är relativt lätt mätbart genom de statistiska uppgifter som finns. Som framgår av nedanstående tabell över förmögenheter efter storleksklass har dessa ökat väsentligt under den senaste 10-årsperioden.

	150—200 000	300—500 000	Över en miljon
1953	12 612	6 279	1 076
1958	21 057	9 563	1 755
1963	28 549	12 892	2 581

Dessa stora förmögenheter har givetvis inte tillkommit genom inkomstsparande i vanlig bemärkelse, utan på annat sätt. Man kan starkt ifrågasätta huruvida dessa förmögenheter skall överföras relativt ograverade till nästa generation. De bör i varje fall beskattas ganska hårt.

Härtill kommer att dagens ungdom ärver ett helt annat samhälle än tidigare generationer. Utbildningsmöjligheterna är bättre, inkomsterna större och pensionsförhållandena ordnade. De har därmed inte det behov av stora förmögenheter vid starten av sitt liv som tidigare förefanns. I själva verket har den stora spännvidden mellan rika och fattiga alltid varit djupt orättfärdig, men man kan inte längre från de förmögna sida hävda behovet av trygghet för sina efterkommande på samma sätt som tidigare.

I ett samhälle med blandad ekonomi, där vi räknar in den enskilda företagsamheten som en naturlig del, måste kapitalbildningen tillåtas i betydande utsträckning. Företagen måste konsolideras för att kunna arbeta effektivt och ge god avkastning. En arvsbeskattning får således inte slå sönder effektivt arbetande företagsenheter. Frågan blir om man inte via aktie- och ägobevis kan uppnå att å ena sidan förhindra alltför stora personliga förmögenheter och å andra sidan upprätthålla företagets soliditet. Sådana

möjligheter finns redan nu, men frågan är om de inte måste utbyggas ytterligare vid en skärpt arvs- och gåvobeskattning. Samhället kunde förslagsvis bilda ett förvaltningsbolag för dessa aktier eller ägobevis. Därmed skulle också ett ökat samhällsinflytande kunna uppnås.

En skärpt arvs- och gåvobeskattning, som givetvis endast kan avse de verkligt stora förmögenhetsinnehavarna, leder helt naturligt till inkomster för samhället. Dessa skulle exempelvis kunna användas för en snabbare utbyggnad av vår u-landshjälp.

Under hänvisning till ovanstående får vi härmed anhålla,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära en översyn av den nuvarande arvs- och gåvobeskattningen.

Stockholm den 25 januari 1966

Hilding Johansson

Evert Svensson

Tekla Torbrink

Ake Zetterberg

Lisa Johansson
